

ການສຳແດງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ - ເລກສີບແປດ

ບາບຂອງພວກບິດາ

Jeff Pippenger

2023-11-19

ໃນປີ 1856, ຂະບວນການ Adventism ແບບ Millerite ທີ່ເຄີຍເປັນ Philadelphian ນັ້ນ ໄດ້ຖືກລະບຸໂດຍ James ແລະ Ellen White ວ່າເປັນ Laodicean. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ James White ໄດ້ເລີ່ມສົ່ງເສີມຂ່າວສານຂອງ Laodicea ແກ່ຂະບວນການນັ້ນຜ່ານທາງ Review and Herald. ໃນສົງໄສມື້ດຽວກັນນັ້ນ, ໃນບົດຮຽນ, ແສງສະຫວ່າງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບ “ເຈດີເທືອ” ຂອງ Leviticus ບົດ 26 ກໍໄດ້ຖືກນຳສະເໜີເຊັ່ນກັນໃນພູມໃຈຂອງພວກບິດາ Hiram Edson ຜູ້ທີ່ອົບອົວ White ໄດ້ຍົກຍ້ອງນັບຖືສິ່ງຫຼາຍຈົນໄດ້ຕັ້ງຊື່ບຸດຄົນທຳອິດຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງລາວ. ພູມໃຈຂອງພວກບິດາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຈົບລົງດ້ວຍຄຳສັນຍາວ່າຈະມີການຂຽນໃຫ້ສຳເລັດໃນອະນາຄົດ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນອີກເລີຍ. ຢູ່ໃນຈຸດຫນ້າປຽນຂອງຂະບວນການທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ຈາກ Philadelphia ໄປສູ່ Laodicea, ຂະບວນການນັ້ນໄດ້ສະດຸດລົ້ມເພາະ “ເຈດີເທືອ” ຂອງ Leviticus ບົດ 26, ອັນເປັນຕົວແທນຂອງ ‘ຄຳພະຍາກອນເວລາ’ ຂໍທຳອິດທີ່ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳ William Miller ໃຫ້ຮັບຮູ້ ແລະ ປະກາດ.

“ເຈດີເວລາ” ເປັນສິ່ງທີ່ວຸ້ມວຸ້ມອັນສຳຄັນແຫ່ງພື້ນຖານພຣະວິຫານຂອງພວກມັນເລີຍ. ທຸກພາບສັນຍາລັກທາງຄຳພະຍາກອນຂອງພື້ນຖານອັນສັກສິດ ລ້ວນເປັນພາບສັນຍາລັກຂອງພຣະຄຣິດ, ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະວາງພື້ນຖານອັນໄດ້ ນອກຈາກພຣະຄຣິດ.

ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດວາງຮາກຖານອັນໄດ້ ນອກຈາກຮາກຖານທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ແລ້ວ ຊຶ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ. 1 ໂກຣິນໂທ 3:11

ພຣະຄຣິດບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຮາກຖານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຮາກຖານທີ່ພວກຊ່າງກໍໄດ້ປະຕິເສດ ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ສະດຸດລົ້ມເພາະພຣະອົງ.

ພຣະອົງແມ່ນສິ່ງທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ບໍ່ມີທິດທີ່ເປັນພູມຂອງອາຄານ. ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກມັນເລີຍ, “ເຈດີເທືອ” ເປັນສັນຍາລັກຂອງສິ່ງທີ່ວຸ້ມວຸ້ມນັ້ນ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຫຼາຍຄົນເປັນເວລາຫຼາຍສິບປີ. ໂຄງສ້າງຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງ “ເຈດີເທືອ” ທີ່ຕັ້ງອາໄສຈັກອີສຣາເອນຜ່ານເຫຼືອ (ຊຶ່ງ Hiram Edson ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນບົດຄວາມທີ່ຍິ່ງບໍ່ສຳເລັດທັງແປດບົດ)

ໄດ້ສືບທອດໂຄງສ້າງອັນດຽວກັນກັບອາທິດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍາ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມດານເອນ ບົດ 9 ແລະ ຂໍ້ 27. ອາທິດທີ່ພຣະຄຣິດກຳລັງຮວບຮວມອີສຣາເອນນັ້ນ ແມ່ນໂຄງສ້າງອັນດຽວກັນກັບອາທິດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ອີສຣາເອນກະຈັດກະຈາຍ.

ການກະຈັດກະຈາຍຂອງອີສຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານແມ່ນສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ, ແລະການຮວບຮວມຂອງອີສຣາເອນຜ່ານວິນຍານແມ່ນສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວວັນ.

ພຣະອົງໄດ້ຮວບຮວມອີສຣາເອນເພື່ອຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍາ ແລະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ອີສຣາເອນກະຈັດກະຈາຍ ດ້ວຍເຫດແຫ່ງຂໍ້ໂພດໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ການລະບຸ “ເຈດີເທືອ”

ໃຫ້ເປັນຫນ້າຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານຜ່ານ Millerite ນັ້ນ

ສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນກັບການລະບຸພຣະຄຣິດໃຫ້ເປັນຫນ້າຮາກຖານ. ການປະຕິເສດຫນ້າ

ກໍແມ່ນການປະຕິເສດພຣະຄຣິດ.

ເມື່ອພຣະຄຣິດ, ໃນປີ 1856,

ໄດ້ຊົງຢືນເຄາະຢູ່ທີ່ປະຕູຂອງລາໂອດີເຊຍເປັນຄັ້ງທຳອິດຢ່າງແທ້ຈິງໃນປະຫວັດສາດຄຣິດສະຕຽນ, ພຣະອົງກຳລັງ
ຊົງສະແຫວງຫາທີ່ຈະກາຍໃຫ້ເກີດການເພີ່ມເພີດແຫ່ງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນແຫ່ງການສະດຸດທິພົວກຳລັງຈະ
ປະຖົມນັ້ນ. ເຈັດປີຕໍ່ມາ, ຫຼັງຈາກທີ່ຢືນຢັ້ງໄດ້ວ່າ, ສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວວັນເຊີງສັນຍາລັກຕໍ່ມາ,
ແອດເວັນຕິສົມແຫ່ງລາໂອດີເຊຍໄດ້ປັດປະຕູ ເປັນຫົນເສົາໃຈ,
ແອດເວັນຕິສົມໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນການເພີ່ມເພີດແຫ່ງຄວາມຮູ້ ຫົນທຶນສະດຸດນັ້ນ
ແມ່ນຫົນທຶນບໍ່ເຫັນ, ແຕ່ມັນຍັງຢູ່ນັ້ນ.

ປະຊາກອນຂອງເຮົາຖືກທຳລາຍເພາະຂາດຄວາມຮູ້ ເພາະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮູ້
ເຮົາຈະປະຕິເສດເຈົ້າເໝືອນກັນ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ເຮົາອີກຕໍ່ໄປ;
ເມື່ອເຫັນວ່າເຈົ້າໄດ້ລົ້ມພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະລົ້ມລູກຫຼານຂອງເຈົ້າເໝືອນກັນ.
Hosea 4:6.

ຄຳສາບແຊ່ງຂອງ "ເຈັດເທືອ," ທີ່ຕັ້ງອາທິດຈາກພາກໃຕ້ຄຳຢືນຢັ້ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ພ້ອມກັນກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍປີຂອງດານເຮອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 14.
"ເຈັດເທືອ" ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນນັ້ນເອງ ທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ຮາກຖານ ແລະ ເສົາຫຼັກກາງ"
ຂອງຂະບວນການແອັດເວັນ. ຮາກຖານ ແລະ ເສົາຫຼັກກາງຂອງລັດທີ່ແອັດເວັນ
ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນເວລາດຽວກັນກັບຄຳພະຍາກອນອື່ນໆຫຼຍປະການ. "ເຈັດເທືອ," ສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ,
ມາລາຄີ ບົດທີ 3, ດານເຮອນ ບົດທີ 7 ຂໍ້ 13, ແລະ ອຸປະມາໃນມັດທາຍ 25 ກ່ຽວກັບຍົງພົມຈັນສົບຄົນ
ລ້ວນແຕ່ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ແມ່ນວັນທີ່ຮາກຖານຂອງຂະບວນການແອັດເວັນ, ແລະເມື່ອເຊື່ອມໂຍງກັບວັນທີນັ້ນ
ມີພຽງຄຳສັ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຖືກລະບຸ.

ແລະທຸດສະຫວັນອົງນັ້ນ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຢູ່ເທິງທະເລ ແລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ, ແລະໄດ້ສາບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດົນລັດດອນ, ຜູ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ
ແລະສົ່ງທັງປວງທຶນໃນສະຫວັນນັ້ນ, ແລະແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສົ່ງທັງປວງທຶນໃນແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນ,
ແລະທະເລ ແລະສົ່ງທັງປວງທຶນໃນທະເລນັ້ນ, ວ່າຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະນິມົດ 10:5, 6.

ຊິເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸທຸດສະຫວັນໃນພຣະນິມົດ ບົດທີ 10, ຜູ້ທີ່ຢືນຢັ້ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກແລະທະເລ,
ວ່າເປັນພຣະເຢຊູຄຣິດ.

"ທຸດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດອຳນາດຜູ້ທີ່ໄດ້ສັງສອນໂຍຣັນນັ້ນ ມີໄດ້ເປັນຜູ້ອື່ນໃດນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ການທີ່ພຣະອົງຊົງວາງພຣະບາດຂວາໄວ້ເທິງທະເລ ແລະພຣະບາດຊ້າຍໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນແຫ່ງ ສະແດງເຖິງພາ
ກສ່ວນທີ່ພຣະອົງກຳລັງຊົງປະຕິບັດຢູ່ໃນສາກສຸດທ້າຍແຫ່ງການໄດ້ແຍ້ງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກັບຊາຕານ.
ຕ່ຳແໜ່ງນີ້ຊິເຕີຊິເຕີລົດອຳນາດ ແລະສົດອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງເໝືອນໂລກທັງສິ້ນ." The
Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບຕ່ຳແໜ່ງຢືນຢັ້ງເທິງທະເລແລະແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອສະແດງເຖິງສົດອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ.
ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົມຂຶ້ນ ແລະຊົງບັນຊາວ່າ "ຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ."

ພຣະຄຣິດກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກມືນເລີຮຕ໌
ແລະພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະບັນຊາແກ່ເຂົາພຽງປະການດຽວ
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານແກ່ອັບຣາຮາມເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບທ່ານ.
ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາອັບຣາຮາມໃຫ້ເຂົາພົບສິນເຫດແກ່ເດັກຊາຍທັງຫຼາຍ.
ເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບຊົນຊາດທີ່ຖືກຄັດເລືອກໃນປະຫວັດສາດຂອງໂມເຊ,
ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະບັນຊາຫຼາຍປະການ, ແລະໃນບັນດາພຣະບັນຊາເຫຼົ່ານັ້ນ

ລວມມີການກ່າວວ່າມີພຽງພວກປະໂລຫິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງຫົວໜ້າທະສັນຍາໄດ້. ພຣະອົງໄດ້ຊົມຂຶ້ນ ແລະຊົງສາບານໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ວ່າ ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຈະບໍ່ຖືກນຳໄປລວມເຂົ້າໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງ “ເວລາແລະລະດູການ” ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນໃນເມກແຫ່ງທູດສະຫວັນ ອັນເປັນການທຳໜ້າທີ່ເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງການຖືກຍົກຂຶ້ນຂອງພະຍານທັງສອງໃນຖານະເປັນທຸງສັນຍານ. ສົງທິພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາໃນເວລານັ້ນ ແມ່ນກ່ຽວກັບ “ເວລາແລະລະດູການ.”

ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາພ້ອມກັນແລ້ວ ພວກເຂົາຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ ໃນເວລາພຣະອົງຈະພົ້ນຜົນຈາກໃຫ້ແກ່ອົສຣາເອນອີກຫຼື?” ແລະພຣະອົງຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ການຮູ້ເວລາຫຼືລະດູການ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງເອງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກທ່ານທີ່ຈະຮູ້ ແຕ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຮູ້ເດດ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ລົງສຸດສະເດັດມາເໝືອນພວກທ່ານ; ແລະພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານເພື່ອເຮົາ ທັງໃນນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມ ແລະໃນແຂວງຢູເດຍທັງໝົດ ແລະໃນສະມາເຣຍ ຕະຫຼອດໄປຈົນສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.” ກົດຈະການ 1:6–8.

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າບໍ່ມີວາລະແລະລະດູການ, ເພາະໂດຍການຕັດຜ່ານຊາໂລໂມນ ພຣະອົງໄດ້ຢືນຢັນແລ້ວວ່າມີ “ວາລະແລະລະດູການ.”

ສຳລັບທຸກສົງຄາມກຳນົດຂອງມັນ, ແລະສຳລັບທຸກຈຸດປະສົງພາຍໃຕ້ຜ້າສະຫວັນກໍມີເວລາຂອງມັນ: ບັນຍາຈານ 3:1.

ໃນບັນທຶກພຣະຄຳພີ “ເວລາແລະລະດູການ” ທີ່ເປັນຄຳພະຍານຕຳລາໂມນີ, “ຜູ້ນັບຈຳນວນອັນອັດສະຈັນ”; ແຕ່ນັບຈາກວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເປັນຕົ້ນໄປ, ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາໃຫ້ນຳສະເໜີຂ້າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃດໆອີກທີ່ເຊ່ວນຢູ່ເທິງເວລາ.

ຄຳຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ບັນດາສາວົກກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຂຶ້ນໄປນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດໃນໄລຍະກ່ອນທີ່ປະຊາຊົນທີ່ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົງສຸດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນທຸງໝາຍໃນພຣະນິມົດບົດທີ 11, ແລະສົງຄຳສອນກັບພຣະບັນຊາທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ໃນວັນທີ່ຮາກຖານຂອງຂະບວນການແອັດເວັນຕົດ, ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງບັນຊາວ່າ ຈະບໍ່ມີຂ້າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອີກຕໍ່ໄປທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງເວລາ, ແລະໃນການສະເດັດຂຶ້ນໄປຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການຖືກຍົກຂຶ້ນໄປຂອງພະຍານສອງຄົນໃນພຣະນິມົດບົດທີ 11 ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວວ່າພຣະບັນຊານັ້ນອີກ.

“ຂ້າໃຫ້ພົ້ນອ້າງຊາຍຍິງທັງປວງຂອງພວກເຮົາຈົນລະວັງຕົວຕ່ຳຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະກຳນົດເວລາໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ ຫຼືກ່ຽວກັບພຣະສັນຍາອື່ນໃດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານໄວ້ ອັນມີຄວາມສຳຄັນເປັນພິເສດ.

‘ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະຮູ້ເວລາຫຼືລະດູການ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງເອງ.’

ພວກຄູອາຈານເທັດອາດບາກົດວ່າມີຄວາມຮ້ອນຮົ່ນຢ່າງຫຼາຍສຳລັບພຣະລາດຊະການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະອາດໃຊ້ຈ່າຍຊັບສິນເພື່ອນຳສະເໜີທີ່ດີສະດີຂອງຕົນຕໍ່ໂລກແລະຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ; ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາປະສົມຄວາມຜິດເຂົ້າກັບຄວາມຈິງ

ຂ້າວສານຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຂ້າວສານແຫ່ງການຫຼອກລວງ ແລະຈະນຳຈິດວິນຍານໄປສູ່ທາງຜິດ.

ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກເຜີຍໜ້າແລະຖືກຄັດຄ້ານ ບໍ່ແມ່ນເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວ

ແຕ່ເພາະພວກເຂົາເປັນຄູສອນແຫ່ງຄວາມເທັດ

ແລະກຳລັງພະຍາຍາມປະທັບຕາແຫ່ງຄວາມຈິງລົງເທິງຄວາມເທັດນັ້ນ.” Testimonies to Ministers, 55.

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ

ພວກເຮົາຈະບໍ່ມີຂ່າວສານແຫ່ງເວລາທີ່ຊີ້ບອກສົງໄສໃນທຸກໆສິ່ງທີ່ຄວາມສຳຄັນເປັນພິເສດ
ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ
ຊົງເປັນຫົວຂໍ້ຂອງຂະບວນການມົນເລໂຮທ໌ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,
ແລະຄຳສັ່ງພຽງປະການດຽວທີ່ເກືອບພັນກັບວັນທີ່ຮາກຖານນັ້ນ ຄື
ເວລາຈະຕ້ອງບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປໃນການນຳສະເໜີຂ່າວສານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນການເຄື່ອນໄຫວເລີ່ມຕົ້ນຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ໃນຈຸດພົດຂອງການຜ່ານຈາກ Philadelphia ໄປສູ່
Laodicea, ໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຄວາມຈິງພື້ນຖານຂອງການເຄື່ອນໄຫວ Millerite.
ເຈັດປີຕໍ່ມາ, ຫຼັງຈາກທີ່ພັນທ້າຍຊາວວັນເຊີງສັນຍາລັກຕໍ່ມາ, ຫຼືພາຍຫຼັງ “ຖົນກັ່ນດານ” ຫຼັງ, ໃນປີ 1863,
ຫຼັກຖານຂອງ “ເຈັດເທືອ” ໄດ້ຖືກພວກຊ່າງກໍ່ສ້າງປະຖົມໄປ.

ໃນການເຄື່ອນໄຫວຊ່ວງທ້າຍຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ໃນຈຸດແຫ່ງການຜັນຜ່ານຈາກ Laodicea ໄປສູ່
Philadelphia ນັ້ນ ໄດ້ມີການມອບການທົດສອບຫຼັກຖານທີ່ຮ້ອນເອົາການຮັບສາລະພາບບາບຂອງບັນພະບຸລຸດ.
ການທົດສອບແຫ່ງຮາກຖານສຳລັບບັນພະບຸລຸດນັ້ນຄື “ເຈັດເທືອ,” ຊຶ່ງເປັນຫຼັກຖານຂອງພວກເຂົາ.
ການເຄື່ອນໄຫວຊ່ວງທ້າຍນັ້ນ ຈະເນີນເສຍຄຳສັ່ງພຽງຄຳດຽວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວັນທີ່ແຫ່ງຮາກຖານນັ້ນ
ດັ່ງທີ່ບົດາຂອງພວກເຂົາໄດ້ເນີນເສຍຫຼັກຖານຂອງຕົນຫຼື?

ແມ່ນແທ້. ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳສົງໄສນັ້ນແທ້ໆ. ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳບາບຊ້ຳຮອຍຕາມບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນ.

ບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາທັງຫຼາຍບໍ່ໄດ້ທຳບາບໃນວັນທີ່ພື້ນຖານນັ້ນ, ເພາະວ່າໃນບັນດາເຫດຜົນອື່ນໆ
ພວກເຂົາຍັງເປັນພິລາເດນເຜີຍຢູ່ໃນວັນທີ່ພື້ນຖານນັ້ນ.

ບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ສອບຕົກໃນການທົດສອບພື້ນຖານຂອງຕົນ
ເມື່ອພວກເຂົາປ່ຽນສະພາບເປັນລາໂອດິເຊຍ ແລະປະຕິເສດ “ເຈັດເທືອ”
ຄວບຄູ່ໄປກັບແສງສະຫວ່າງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງມັນ.

ຄວາມລົ້ມເຫຼວພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1863

ໄດ້ມີເຫດນຳໜ້າໂດຍເຈັດປີແຫ່ງການທີ່ພຣະຄຣິດຊົງເຄາະປະຕູແຫ່ງຫົວໃຈລາໂອດິເຊຍຂອງພວກເຂົາ.
ເຈັດປີເປັນສັນຍາລັກຂອງ “ເຈັດເທືອ” ແລະຂອງ “ຖົນກັ່ນດານ.” ຫຼັງຈາກ “ຖົນກັ່ນດານ” ຕັ້ງແຕ່ປີ 1856 ຫາ
1863 ພວກເຂົາໄດ້ສອບຕົກໃນການທົດສອບພື້ນຖານຂອງພວກເຂົາ.

ໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງຂະບວນການແຫ່ງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັດບາບ
ໂດຍການປະຕິເສດພຣະບັນຊາພຽງຂັດຽວທີ່ຜູກພັນໂດຍກົງກັບວັນທີ່ພື້ນຖານ.

ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກນຳການທຳນາຍເວລາເຂົ້າໄປລວມໃນຂ່າວສານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກັນວ່ານັ້ນ. ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ທຳຊ້ຳບາບຂອງໂມເຊ
ຄືການລະເລີຍທີ່ຈະຂວັບຫນັງສືກຊາຍຂອງທ່ານ ແລະບາບຂອງອຸດຊາ ຄືການແຕະຫົບພັນທະສັນຍາ
ຊຶ່ງທ່ານຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ກະທຳ.

ຂະບວນການແຫ່ງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ກະທຳສົງໄສທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າບໍ່ຖືກຕ້ອງ!

ຖ້າຜູ້ໃດບາຖະໜາຈະທຳສັກບັດເກືອນຄວາມຈິງຂຶ້ນ ກໍຈົ່ງໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນກະບ່ອງໃຫ້ໝົດ

ເພື່ອກັບເກືອນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ໂມເຊ ແລະ ອຸດຊາ ຕ່າງກໍໄດ້ຮັດບາບ

ແລະໄດ້ສ້າງແດງການກະບົດຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມ
ຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດແຫ່ງເສັ້ນປະຕິຮູບສາຍສຸດທ້າຍຍັງໃຫຍ່ເໜືອບັນດາເສັ້ນປະຕິຮູບທັງປວງ—ເສັ້ນປະຕິຮູບທີ່
ທຸກເສັ້ນປະຕິຮູບໄດ້ຊີ້ໄປລ່ວງໜ້າເຖິງ. ພາບປະກອບຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນເສັ້ນປະຕິຮູບຕ່າງໆ
ມີລາຍເຊັ່ນຂອງອັນຟາແລະໂອເມກາ ແລະບັນທຶກທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ແມ່ນແມ່ນວ່າປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບປະໂຫຍດຈາກສົງໄສນັ້ນກໍຕາມ.

ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ຮັບຊ່ວຍເຫຼືອຈາກ "ເຈດີເທືອ," ເພື່ອຍອມຮັບຂ່າວສານເຖິງຊາວ Laodicea ຄວບຄຸມກັບແສງສະຫວ່າງຂອງ "ເຈດີເທືອ." ຄຳສາບແຊ່ງຂອງ "ເຈດີເທືອ"

ແມ່ນຄຳສາບແຊ່ງແຫ່ງການຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ປັນເຈົ້າ. ໃນປີ 1863, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຊ່ວຍເຫຼືອຈາກການສ້າງ Jericho ຂຶ້ນໃໝ່ຊ້ຳອີກ, ເປັນວຽກງານທີ່ບັນຈຸໄວ້ດ້ວຍ "ຄຳສາບແຊ່ງ." ເຈດີເທືອປັນແຕ່ 1856 ຫາ 1863 ເປັນພາບປະກອບຂະໜາດນ້ອຍຂອງການກະບົດແຫ່ງບາບຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ຊຶ່ງໄດ້ນຳຄຳສາບແຊ່ງຂອງ "ເຈດີເທືອ" ມາເຫັນອີພວກເຂົາ. ອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ຮັບບາບຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນຊ້ຳອີກໃນປີ 1863.

ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ພ່າຍແພດການທົດສອບແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ຢ່າງແນ່ນອນດັ່ງທີ່ມີແຊ່ງແລະອຸຊາໄດ້ພ່າຍແພດ. ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ຕາມຖະໜົນສຳລັບຊ່ວຍເຫຼືອ "ຖືກກັນດານ" ສາມມື້ເທື່ອ. ບັດນີ້ ພວກເຂົາກຳລັງຖືກບັນແຕ່ງໃຫ້ເປັນຮ່າງກາຍໂດຍສຽງຂອງພຣະຜູ້ປອບໂຍນ. ສຽງຂອງພຣະຜູ້ປອບໂຍນກຳລັງຖືກປະທານຜ່ານ "ສຽງ" ໃນຖືກກັນດານ, ແລະບັດນີ້ ພວກເຂົາກຳລັງຖືກນຳມາເຜີຍໜ້າກັບການທົດສອບ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງການກຳນົດເວລາ ແຕ່ເປັນເລື່ອງຂອງ "ເຈດີເທືອ." ພວກເຂົາໄດ້ພ່າຍແພດການທົດສອບເລື່ອງການກຳນົດເວລາໄປແລ້ວ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກທົດສອບວ່າພວກເຂົາເຊື່ອຫຼືບໍ່ວ່າ "ເຈດີເທືອ" ເປັນຄວາມຈິງອັນຖືກຕ້ອງ, ເພາະກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄຳພະຍານແລ້ວວ່າຕົນຍອມຮັບ "ເຈດີເທືອ" ເປັນຄຳພະຍາກອນອັນຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາໄດ້ສາລະພາບວ່າເຊື່ອຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການກະຈັດກະຈາຍເປັນເວລາສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ. ແຕ່ພວກເຂົາອາດບໍ່ຮູ້ວ່າ ມີແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການທົດສອບໃໝ່ກ່ຽວກັບ "ເຈດີເທືອ." ພວກເຂົາກຳລັງຢືນຢູ່ໃນບ່ອນດຽວກັນກັບທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄື່ອຍຢືນຢູ່ໃນປີ 1856. ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ນັ້ນຄືວ່າ ສາມມື້ເທື່ອໃນ Revelation ບົດ 11 ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຊີ້ບອກເຖິງການປະຕິວັດຜຮັ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບັດນີ້ມັນເປັນຄວາມຈິງສຳລັບເວລາປະຈຸບັນ.

ການເປີດເຜີຍປະຫວັດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈດີ, ແລະການເປີດຕາປະທັບທີ່ເຈດີ, ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນພະຍານສອງປະການທີ່ຊີ້ບອກວ່າ ພຣະນິມົດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ກຳລັງຖືກເປີດຕາປະທັບຢູ່ໃນຂະນະນີ້? ຖ້າເປັນແຊ່ງນັ້ນ, ຈະເປັນຄວາມຈິງແທ້ຫຼືບໍ່ວ່າ ພຣະທຳພຣະນິມົດທັງໝົດກຳລັງກ່າວເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍ? ຖ້າສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ, ແລ້ວ ສາມມື້ເທື່ອນັ້ນ ແມ່ນຕົວແທນເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີບ? ຖ້າແມ່ນ, ແລ້ວ ວິທີແກ້ໄຂແຫ່ງ "ເຈດີເທືອ" ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນຕົວແທນຂອງພຣະບັນຊາທີ່ຈະຕ້ອງຖືກສຳເລັດໂດຍບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ການທຳນາຍເມືອງ Nashville ເມື່ອວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ບໍ່?

ໂອ້! ມີການທົດສອບສຳລັບທ່ານ! ບັນດາຜູ້ທີ່ຕື່ນຂຶ້ນແລະຮູ້ຕົວວ່າຕົນຢູ່ໃນໄລຍະແຫ່ງການຊັກຊ້ານັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວຈຳເປັນຕ້ອງກັບໃຈໃນບາບຂອງຕົນ ແລະໃນບາບຂອງບົດາຂອງຕົນ ໃນຕອນທ້າຍຂອງສາມມື້ເທື່ອນັ້ນຫຼື? ການເພີ່ມເສຍຕໍ່ພຣະບັນຊາທີ່ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ນຳເອົາເວລາມາໃຊ້ໃນການພະຍາກອນ ແມ່ນເປັນບາບແທ້ຫຼື?

ສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືຈຸດຍືນວ່າ ການທຳນາຍທີ່ຜິດພາດກ່ຽວກັບ Nashville ນັ້ນເປັນຈຸດປະສົງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມຸ່ງໝາຍໄວ້ ແລະຕ່ຳຈາກນັ້ນກໍໄດ້ພະຍາຍາມຄຳຈຸນຊ້ອ້າງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເພີ່ມອີກຂໍ້ຈຳກັດໜຶ່ງ ນອກເໜືອຈາກບາບແຫ່ງການນຳເອົາເວລາເຂົ້າໄປໃຊ້ໃນຄຳທຳນາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ກົດຂຶ້ນກັບການທຳນາຍອັນເປັນເທັດຂອງ Nashville ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພຽງການສະແດງອອກແຫ່ງການກະບົດຕໍ່ພຣະບັນຊາຂອງພຣະຄຣິດໃນປີ 1844 ເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ຍັງເປັນການກະທຳທີ່ບອກແກ່ຜູ້ຄົນພາຍນອກຂອງ Adventism ວ່າ ຄຳທຳນາຍທີ່ພົບໃນ Spirit of Prophecy ນັ້ນມີຄວາມບົກພ່ອງ. ມັນເປັນການນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ບົດຂຽນທັງໝົດຂອງ Spirit of Prophecy. ມັນໃຫ້ຫຼັກຖານແກ່ຜູ້ຄົນໃນໂລກວ່າ ບົດຂຽນທັງໝົດຂອງ Ellen White ມີຄວາມສຳຄັນພຽງດຽວກັນກັບບົດຂຽນທັງໝົດຂອງ Joseph Smith ຫຼືຂອງ Nostradamus.

ຖ້ອຍຄຳອັນປະເສີດຂອງ Ellen White

ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍປົນເປື້ອນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນຊົ່ວຊ້ຳແຫ່ງການກະບົດຂອງພວກເຮົາ.

ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງການກະບົດຕໍ່ພຣະຄຣິດ ຜູ້ຊົງເປັນພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າ ເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ມັນຍັງເປັນການກະບົດຕໍ່ Spirit of Prophecy ອີກດ້ວຍ. John

ໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງຢູ່ໃນເກາະທີ່ເອີ້ນວ່າ Patmos

ບໍ່ແມ່ນເພາະລາວໄດ້ຍົກເອົາຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງເໝືອນພຣະຄຳພີແລະ Spirit of Prophecy,

ແຕ່ເພາະລາວໄດ້ຊອື່ນຟ້າພະຍານສອງປະການນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ໂຢຮັນ, ຜູ້ເປັນທັງພື້ນຖານຂອງພວກທ່ານ ແລະເປັນຜູ້ຮ່ວມໃນຄວາມທຸກລຳບາກ, ໃນອານາຈັກ

ແລະໃນຄວາມອົດທົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໄດ້ຢູ່ໃນເກາະທີ່ເອີ້ນວ່າ ປັດໂມສ,

ເພາະເຫັນແກ່ພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພາະຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະນິມິດ 1:94

ພວກເຮົາໄດ້ທຳຊ້ຳບາບຂອງບົດາຂອງພວກເຮົາຄືມເຊ ໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກເຮົາ,

ແລະພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສາລະພາບສົງໄສ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສາລະພາບສົງໄສ

ເພາະວ່າບັດນີ້ພວກເຮົາຢູ່ປີ 1856. ບັດນີ້ແຕ່ງສະຫວ່າງໃໝ່ກ່ຽວກັບ "ເຈດີເວລາ,"

ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຄີຍມີໃນເວລານັ້ນ. ບັດນີ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຈຸດຜ່ານຈາກລາໂອດີເກຍໄປສູ່ຟີລາເດນເຟຍ

ເໝືອນດັ່ງທີ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ຢູ່ໃນຈຸດຜ່ານຈາກຟີລາເດນເຟຍໄປສູ່ລາໂອດີເກຍໃນປີ 1856.

ໃນປີ 1856, ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຍຸດການຕີພິມກ່ຽວກັບການເພີ່ມພູມແຫ່ງຄວາມຮຸ່ງກ່ຽວກັບ

"ເຈດີເວລາ." ພວກເຮົາອາດບໍ່ສາມາດຢຸດການຕີພິມແຕ່ງສະຫວ່າງນັ້ນໄດ້,

ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດບົດປະຕິໃຈຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຕົນແຕ່ງສະຫວ່າງນັ້ນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

ພວກເຮົາສາມາດແກ້ເຮັດ ເໝືອນດັ່ງຜູ້ກໍ່ສ້າງແອດເວັນຕິສທ໌ວັນສະບາໂຕດັ່ງເດີມໄດ້ເຮັດ,

ວ່າກ່ອນຫນ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນແທ້, ແລະດຳເນີນຕົວໃນການສະດຸດກັບມັນ. ບັນຫາຂອງພວກເຮົາຄື

ພວກເຮົາບໍ່ມີເວລາເກີນກວ່າໜຶ່ງສັດຕະວັດເພື່ອຟັງຫົວຂອງຕົນໄວ້ໃນດິນຊາຍ,

ເພາະການພິພາກສາທັງໝົດກຳລັງເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ.

ຖ້າພວກເຮົາຍອມໃຫ້ Alpha and Omega ສັງສອນພວກເຮົາໂດຍຫຼັກການທີ່ວ່າ

ຈຸດຈົບຂອງສິ່ງໜຶ່ງຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສິ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າ

Alpha and Omega ກຳລັງສະແດງຢູ່ວ່າ ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບ Nashville

ໄດ້ຖືກວາງແບບໄວ້ໂດຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ. ເມື່ອພວກເຮົາຍອມຮັບຄວາມຈິງນີ້ແລ້ວ,

ພວກເຮົາກໍ່ຈະຕ້ອງປະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງທີ່ວ່າ ນັບແຕ່ຫຼັກຄຳພະຍາກອນນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ທຸກຄວາມພະຍາ

ຍາມທີ່ຈະສ້າງຕັກກະຂອງມະນຸດບາງຮູບແບບເພື່ອໃຊ້ເປັນເຫດຜົນຮອງຮັບຄຳພະຍາກອນທີ່ຜິດພາດນັ້ນ

ບໍ່ແມ່ນຫຍັງອັນນອກຈາກໃບເດືອນ. ແລ້ວພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຢູ່ກັບພວກເຮົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູ. ພຣະອົງໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນແທ້,

ແຕ່ພຽງໃນຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ກຳລັງເຄາະປະຕູຂອງຈິດໃຈທັງໝົດ, ຊົງສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າ.

ຖ້າໃບເດືອນແຫ່ງຕັກກະຂອງມະນຸດຖືກເອົາອອກໄປ, ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາອາດຈະເຫັນອີກດ້ວຍວ່າ ການປະຕິເສດ

ຫຼືຕັກກະຂອງມະນຸດອັນບົກພ່ອງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ນຳໃຊ້ເພື່ອຮອງຮັບຄຳພະຍາກອນ Nashville ນັ້ນ

ເປັນຫຼັກຖານວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ດຳເນີນຢ່າງຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ.

ໃນປີ 1856, ອາດເວນຕິສົມແບບຟີລາເດນເຟຍໄດ້ກ້າຍເປັນລາໂອດີເຊຍ, ແລະພວກເຮົາກໍ່ຮູ້ຊັ້ນນັ້ນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບຮອງເລືອງນັ້ນຜ່ານຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາຍິງ ແລະສາມຂອງນາງ.

ຂະນະທີ່ພຣະຄຣິດຊົງປະທັບຢືນຢູ່ທີ່ປະຕູແຫ່ງດວງໃຈລາໂອດິເຊຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະເໜີທີ່ຈະເຂົ້າໄປ
ແລະຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານກັບພວກເຂົາ. ອາຫານທີ່ພຣະອົງຊົງນຳມາເພື່ອຮັບປະທານນັ້ນ
ຄືຫີນຮາກຖານຂອງ "ເຈັດເທືອ." ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດ.

ໃນປີ 2023, ຂະບວນການສຸດທ້າຍກຳລັງຂ້າມຜ່ານຈາກ Laodicea ໄປສູ່ Philadelphia,
ເພາະວ່າຄຣິດຕະຈັກທີ່ໄດ້ເປັນເປັນຂອງຄຣິດຕະຈັກທັງເຈັດ. ພຣະຜູ້ເປັນ Alpha ແລະ Omega
ໄດ້ຢືນຢັນເລື່ອງນີ້ໂດຍພຣະວາຈາແຫ່ງ "ຄວາມຈິງ" ຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້
ພຣະຄຣິດກຳລັງຊົງຢືນຢູ່ທີ່ປະຕູຂອງກະດູກແຫ່ງທີ່ຕາຍໄປໄວ້ມານ ໂດຍຊົງຖວາຍພຣະອົງເອງເພື່ອຈະເຂົ້າໄປ
ແລະ ຮັບປະທານອາຫານຮ່ວມກັບພວກເຂົາ;
ແລະອາຫານທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາຈະຊົງແບ່ງປັນກັບພວກເຂົານັ້ນ
ກໍແມ່ນອາຫານດຽວກັນກັບທີ່ພຣະອົງເຄີຍພະຍາຍາມຈະຊົງແບ່ງປັນກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1856.
ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ລາຍລະອຽດພື້ນຖານຂອງຄຳສອນເລື່ອງ "ເຈັດເວລາ" ເທົ່ານັ້ນ
ດັ່ງທີ່ຄຣິດເປັນສຳລັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1856. ບໍ່ແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນ,
ມັນແມ່ນຢາຮັກສາອັນຂົມຂື່ນຂອງ "ເຈັດເວລາ,"
ແລະຢາຮັກສານັ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມຖອມຕົນປະເພດທີ່ມັກຈະຍາກແກ່ການກົນກືນ.

ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍອີກ ໂດຍກ່າວວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ,
ຈົ່ງກ່າວແກ່ເຈົ້ານາຍແຫ່ງເມືອງຕີໂຣວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນີ້ວ່າ:
ເນື່ອງຈາກໃຈຂອງທ່ານຍົກຕົນຂຶ້ນ, ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ຂ້ານ້ອຍເປັນພຣະ,
ຂ້ານ້ອຍນັ້ນຢູ່ໃນບັນລັງຂອງພຣະ ທ່າມກາງທະເລທັງຫຼາຍ; ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ທ່ານເປັນມະນຸດ
ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຕັ້ງໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນດັ່ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ. ເບິ່ງແມ່,
ທ່ານສະຫຼຸດກວ່າດານເືອນ; ບໍ່ມີຄວາມລັບໃດທີ່ເຂົາທັງຫຼາຍຈະຊ່ອນໄວ້ຈາກທ່ານໄດ້. ເອເຊກຽນ 28:1-3.

ບາງທີພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການທຳນາຍກ່ຽວກັບ Nashville ອາດຈະສະຫລາດກວ່າດານເືອນກໍເປັນໄດ້?

ໃນປີທີ່ອົດແຫ່ງລາຊະການຂອງທ່ານ ຂ້ານ້ອຍຄຶດນາໂອນໄດ້ເຂົ້າໃຈຈາກບັນດາບຶ້ມເຖິງຈຳນວນປີທີ່ພຣະອົ
ຈະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຢເຣມຢາຜູ້ພະຍາກອນ
ຄືວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ການຮ້າງເບົາຂອງເຢຣູຊາເລັມຄົບເຈັດສິບປີ.
ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫັນໜ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຫາພຣະອົງພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອສະແຫວງຫາດ້ວຍການອະທິຖານແລະການວົງວອນ ພ້ອມດ້ວຍການອົດອາຫານ ຜັກກະສອບ
ແລະຂີ້ຖົ່າ. ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ
ແລະໄດ້ສາລະພາບບາບຂອງຂ້ານ້ອຍ ໂດຍກ່າວວ່າ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນ່າຢາກເກງ
ຜູ້ຊົງຮັກສາພັນທະສັນຍາແລະຄວາມເມດຕາໄວ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງ
ແລະແກ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ; ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັດບາບ ແລະໄດ້ກະທຳຄວາມອະທຳ
ແລະໄດ້ປະພຶດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະໄດ້ກະບົດ ຄືໄດ້ຫັນໜ້າຈາກຂັບຍັດແລະຄຳພິພາກສາຂອງພຣະອົງ:
ພວກຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ຟັງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງທີ່ພວກຜູ້ພະຍາກອນ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕໍ່ກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ
ຕໍ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະຕໍ່ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ. ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ
ຄວາມຊອບທຳເປັນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຄວາມອັບອາຍໃນໃບໜ້າເປັນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ດັ່ງໃນວັນນີ້;
ແກ່ຄົນຢູດາ ແລະແກ່ຊາວເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະແກ່ອົສຣາເອນທັງໝົດ ທັງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ ແລະຜູ້ທີ່ຢູ່ໄກ
ຕະຫຼອດບັນດາປະເທດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໄປນັ້ນ
ເນື່ອງຈາກການລ່ວງລະເມີດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດຕໍ່ພຣະອົງ. ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າ
ຄວາມອັບອາຍໃນໃບໜ້າເປັນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຂອງກະສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ
ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ
ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ.

ຄວາມເມດຕາແລະການອະໄພບາບເປັນຂອງພຣະອົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກຂ້ານອ້ຍໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ;
ທັງພວກຂ້ານອ້ຍກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ
ເພື່ອດຳເນີນໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກຂ້ານອ້ຍໂດຍບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຄືພວກຜູ້ເຜີຍຍາກອນ. ແມ່ນແທ້
ອີສຣາເອນທັງໝົດໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ຄືໄດ້ຫັນໜ້າໄປ
ເພື່ອຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ; ເພາະສະນັ້ນຄຳສາບແລ້ງຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຫລົ່າເທິງພວກຂ້ານອ້ຍ
ແລະຄຳສາບານທຶຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະພວກຂ້ານອ້ຍໄດ້ຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ແລະພຣະອົງໄດ້ທຳໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໝົນຄົງ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ຕຳນພວກຂ້ານອ້ຍ
ແລະຕໍ່ຕຳນບັນດາຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກຂ້ານອ້ຍຜູ້ໄດ້ພິພາກສາພວກຂ້ານອ້ຍ
ໂດຍນຳເອົາໄພພິບັດອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາເທິງພວກຂ້ານອ້ຍ: ເພາະວ່າພາຍໃຕ້ຜ້າສະຫວັນທັງສິ້ນ
ບໍ່ເຄີຍມີສິ່ງໃດຖືກກະທຳດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກກະທຳແກ່ເຢຣູຊາເລັມ.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ ຄວາມພິບັດທັງໝົດນີ້ໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາ
ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ວົງວອນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ
ເພື່ອຈະຫັນຈາກບາບຊົດຂອງພວກເຮົາ ແລະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ. ເຫດສະນັ້ນ
ພຣະຢາເວຈຶ່ງເຜົາຄອຍເຫດຮ້າຍນັ້ນ ແລະໄດ້ນຳມັນມາເຖິງພວກເຮົາ
ເພາະພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊອບທຳໃນບັນດາພຣະກົດທັງສິ້ນທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳ
ເພາະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານອ້ຍ
ຜູ້ໄດ້ນຳປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອອກມາຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບດ້ວຍພຣະຫັດອັນມີວິດເດດ
ແລະໄດ້ຊົງຮັບພຣະນາມອັນລືຊາ ດັ່ງໃນວັນນີ້ ພວກຂ້ານອ້ຍໄດ້ຮັດບາບ ພວກຂ້ານອ້ຍໄດ້ກະທຳຄວາມຊົດ.
ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຕາມຄວາມຊອບທຳທັງສິ້ນຂອງພຣະອົງ ຂ້ານອ້ຍວົງວອນຂໍໃຫ້ພຣະພໍ້ໂລດ
ແລະຄວາມເຄືອງພຣະໄທຂອງພຣະອົງຫັນໜ້າໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຈາກພູອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ
ເພາະເນື່ອງດ້ວຍບາບຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ ແລະບາບຊົດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ ເຢຣູຊາເລັມ
ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ກ້າຍເປັນທີ່ຖືກໝືນແກ່ບັນດາຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກຂ້ານອ້ຍ.
ບັດນີ້ເຖິດ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ ຂໍຊົງຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ແລະຄຳວົງວອນຂອງເຂົາ
ແລະຂໍໃຫ້ພຣະພັກຂອງພຣະອົງສ່ອງແຈ້ງເຫນືອສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກປະຖົມຮ້າງ
ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານອ້ຍ ຂໍຊົງເອົາພຣະກັນມາຟັງ
ຂໍຊົງເປີດພຣະເນດແລະທອດພຣະເນດເບິ່ງຄວາມຮ້າງເບົ້າຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ
ແລະນະຄອນທີ່ເອີ້ນຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ເພາະພວກຂ້ານອ້ຍມີໄດ້ນຳຄຳວົງວອນຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ
ມາຖວາຍຕໍ່ພຣະອົງເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳຂອງພວກຂ້ານອ້ຍ
ແຕ່ເນື່ອງດ້ວຍພຣະເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂໍຊົງຟັງ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ
ຂໍຊົງອະໄພ ຂ້າແຕ່ພຣະຢາເວ ຂໍຊົງສົນພຣະໄທແລະຊົງກະທຳ ຂໍຢຳຊັກຊ້າ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະອົງເອງ
ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານອ້ຍ ເພາະນະຄອນ
ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ຮຽກຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ແລະໃນຂະນະທີ່ຂ້ານອ້ຍກຳລັງເວົ້າ
ແລະອະທິຖານ ແລະສາລະພາບບາບຂອງຂ້ານອ້ຍ ແລະບາບຂອງຊົນຊາດອີສຣາເອນປະຊາຊົນຂອງຂ້ານອ້ຍ
ແລະນຳຄຳວົງວອນຂອງຂ້ານອ້ຍມາຖວາຍຕໍ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານອ້ຍ
ເພື່ອພູອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານອ້ຍນັ້ນ; ແມ່ນແລ້ວ
ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານອ້ຍຍັງກຳລັງເວົ້າໃນການອະທິຖານ ກາບຣີເອນ
ຜູ້ຊາຍທີ່ຂ້ານອ້ຍເຄີຍເຫັນໃນນິມິດຕອນເລີນຕົ້ນ ກໍບິນມາຢ່າງວ່ອງໄວ
ແລະມາສຳຜັດຂ້ານອ້ຍໃນເວລາຖວາຍເຄືອງບູຊາຕອນແລງ. ແລະທ່ານໄດ້ໃຫ້ຂ້ານອ້ຍເຂົ້າໃຈ
ແລະໄດ້ກ່າວກັບຂ້ານອ້ຍວ່າ ໂອ ດານເອີນ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າອອກມາແລ້ວ ເພື່ອຈະໃຫ້ທ່ານມີສະຕິປັນຍາ

ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ. ດານເອນ 9:2-22.